IX. évfolyam, 41. szám
1953. október 8

Ára: 70 fillér

Ludas Matyi

A „Gyöngyvirágtól — lombhullásig" szakmai bemutatóján

Őzike a nézőtéren: Most figyelj drágám, állítólag jobb vagyok, mint a Latabár...

TUNISZI ŐRJÁRAT

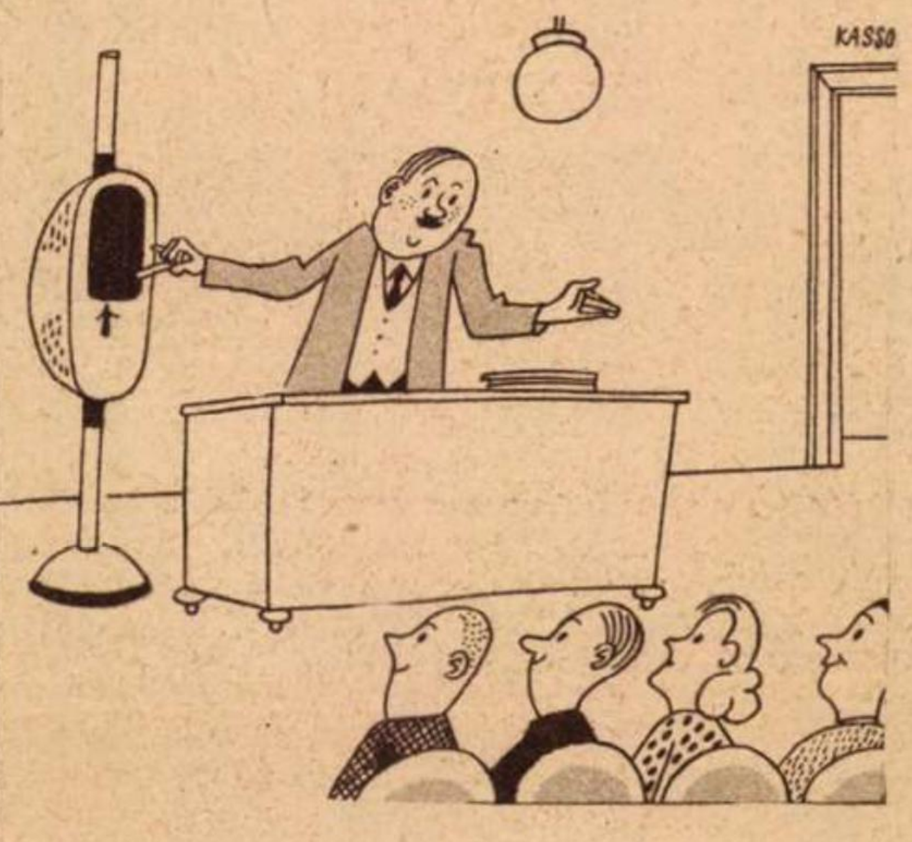
Francia gyarmati tiszt: Akinek valami panasza van ellenem, forduljon hozzám! Én az ENSZ tagja vagyok!

Figyelmeztető tábla,

olyan vezetők számára, akik elhanyagolják az egészségvédelmi berendezések felállítását.

„A tiszta Budapestért" mozgalom bizottsági ülésén

Az előadó jó példával jár elől...

Bizonyítványkiosztás

Hazai iparunkról külföldön gyártmányaink minősége állít ki jó vagy rossz bizonyítványt.

— A minőségem jeles, de be kell vallanom, hogy sokat késtem igazolatlanul.

Rétesbolttá alakították át a Diétás Büffét

— Ha sok ilyen jóétvágyú vendégünk lesz, akkor megint üzembe kell helyezni a diétás büffét...

Négy fiútestvér közül én voltam a negyedik s egyben az utolsó helyezett. Ez az utolsó helyezés azzal a kellemetlen következménnyel járt, hogy nekem csak a bátyáimtól levetett ruhaféleségek jutottak osztályrészemül.

Igy lettem az akkor még zsendülő akaratom ellenére az elnyűtt gúnyák és széttaposott cipőroncsok végállomása. Akármilyen furcsán hangzik, abban az időben egyetlen kívánságom az volt, hogy olyan cipővel áldjon meg a sors, amelyik szorít. De ez a kívánságom nem teljesülhetett, mert mire a cipő az én lábamig eljutott, alig-alig volt jártányi ereje, nemhogy szorítani tudott volna. Miután azt a bizonyos cipőszorító jóérzést legális úton nem sikerült megszereznem, csaláshoz folyamodtam. Még idejében megtudtam ugyanis, hogy egy pár rossz csizmát, ami már évek óta aszalódott a padláson, iskolás jótanulásom jutalmaként, egy kis foltozással, családfőim lábamra akarják irányítani. Hogy ezt megakadályozzam, elloptam a padlásról a csizmát és beledobtam a kútba.

Ezekután biztosra vettem, hogy szüléim kénytelenek lesznek olyan lábbelit szerezni, amely gyermeki vágyamat kielégíti. De nem így történt. Most a változatosság kedvéért apám csizmáját kaptam meg. Ez a csizma még annál is rosszabb és nagyobb volt, mint az, amelyet én könnyelműen a kútba dobtam. Ezzel a csizmával sikerült végigcsinálnom a hat iskolát anélkül, hogy szorított volna. Még szerencsém, hogy egyetemre nem kerültem, mert ez az undok lábravaló még oda is elkísért volna.

*

Mindez abból az alkalomból jutott eszembe, hogy első számú unokám, Döncike, aki most úttöri ötödik esztendejét, és az óvoda-évad fáradalmait nálunk próbálja kifutkározni, erre az alkalomra egy pár vadonatúj cipőt is hozott magával. Én már az első napokban gyanítottam, hogy a cipő valamilyen okból nem tetszik a gyereknek, mert minduntalan levetette. Mi, aggódó nagyszülei, nem akartuk, hogy a 30 fokos kánikulában megfázzék a gyerek; ezért a ledobott cipőt mindig visszaerőszakoltuk a lábára, mondván, hogy a nagypapa is cipőben jár. Ez az érv eddig általában hatásos volt, mert Döncike a nagypapát nagyon szereti utánozni. Minden alkalmat megragad, hogy semmiben el ne maradjon nagyapjától. Ha én például megiszom egy bögre kávét, ő kettőt iszik. Ha én a kezemben lévő újsággal lecsapok egy legyet, ő a kezében lévő bottal bever egy ablakot. Ha én fát aprítok, ő mindenáron nagyobb dolgot akar elkövetni és az elcsent baltával kivágja a születésnapjára ültetett és vele egyidős barackfát. Igy történt meg azután, hogy Döncike újításaként ebben az esztendőben saját fájával főztük meg a barackot.

Rövid, háromhetes üdülése alatt több rossz fát tett a tűzre, mint a TÜKER három esztendő alatt. Fenyíteni kellene, — mondják a szomszédok, de nem tehetem, mert mindenben utánoz. De azért, hogy az emberi jogokon sérelem ne essék, minden este megtárgyaltuk Döncikének a nap folyamán elkövetett kisebb-nagyobb kisiklásait. Néha még „ítéletet" is hoztunk, de az ítélet végrehajtása nagyszülősen mindig holnapra maradt. A napokban azután betelt a mérték olyannyira, hogy nem lehetett a büntetést holnapra halasztani, sőt még a nagyapát sem lehetett megvárni. Az ítéletet a nagymama mondotta ki egyedül, ami szerintem jogellenes. Mire én, mint enyhítő körülmény, megérkeztem, Döncike a legközépkoribb büntetőeszközök egyikén: kukoricán térdepelt. Mi történt már megint? — tettem fel a mindennapos kérdést Döncikének. Döncike helyett, aki könnyei dörzsölésével volt elfoglalva, a nagymama válaszolt:

— Délután odasomfordál hozzám és azt mondja, hogy szeretne egy kicsit házon kívül játszani a szomszéd Józsikával. Nem tudtam ellentállni és elengedtem. Egy óra mulva megjött kormosan, piszkosan és... cipő nélkül. Hol a cipőd? — kérdeztem tőle erélyesen. A válasz megdöbbentően rövid volt, de hiteles: „Belevágtam a Rákospatakba, mert szorított".

— Nagyapád sosem tett ilyet, amikor kicsi volt! — korholom a gyereket.

— Igen — hüppögi a gyerek, — de nagypapának, amikor kicsi volt, sose nem volt új cipője...

Igaza volt a gyereknek. Azonnali hatállyal felmentettem.

Bernáth Ede

„Nevelés"

— Mondtam, hogy ne bámészkodj! Látod, most elfoglalták a helyet!

Tűz a bürokratánál

— Milyen írással tudja igazolni, hogy magát valóban a tűzoltóság küldte?!

Levél a Ludas Matyihoz

Kedves Ludas Matyi,

nem tudom, ismered-e Kati Jeremiást. Nem? No, hiszen nem vesztettél semmit. Mert ez a Kati bácsi olyan ember, hogy folyton csak jajgat. Ha a foga fáj, azt jajgatja: „Jaj, fáj a fogam!" Ha a tyúkszeme fáj, azt jajgatja: Jaj, fáj a tyúkszemem!" Ha semmije se fáj, azt jajgatja: „Jaj, fáj mindenem!" Így kapta a Jeremiás nevet is, mert különben Kati Sándor volna a becsületes neve, de azt már ő maga is elfelejtette. Harminc éves koráig mindenre azt mondja: „Ajaj, nem megy, fiatal vagyok én még ahhoz!" A harmincadik születésnapján megváltoztatta szavajárását, azon túl mindenre azt mondta: „Ajaj, nem megy, öreg vagyok én már ahhoz!" Tavasszal megkérdeztem Katitól: „Mért nem házasodol meg Sándor?" „Ajaj" — legyintett keserűen. — „Megházasodni? Az én koromban? Mit kezdenék én már egy menyecskével?" Hát ezt nem tudtam neki megmagyarázni. „De azért legalább a trágyát kihordhatnád!" — mondtam neki. „Az én koromban?" — csattant fel Kati. — „Öreg vagyok én már ahhoz, hisz a féllábammal már a sírban vagyok, én csak hordjam a trágyát, aztán, ha történetesen meghalok, más élvezze a gyümölcsét?!" A fene ezt a Katit, gondoltam, ez a menyecske ellen meg a trágyahordás ellen is a korával védekezik! Már látni se szerettem. Későn szántott, későn vetett, későn aratott, későn kelt fel, mindent későn csinált, csak a jajgatást nem: azt már korán reggel elkezdte. Sokáig nem láttam, aztán összetalálkoztunk egyszer az utcán. „Hát te még élsz?" — kérdeztem tőle csodálkozva. „Meghiszem azt!" — düllesztette ki a mellét. „Különben mi újság?" — kérdeztem. „Csökkentették az adómat!" — felelte. „A te korodban?" — csodálkoztam. Mert Kati azelőtt mindenhez hozzátette, hogy az ő korában. „Ne viccelj már!" — mérgelődött. — „Ez komoly dolog! Egy csomó más kedvezményt is kaptunk, segít a gépállomás is, lesz műtrágya, jó vetőmag, mindenfélén gondolkozom..." „Gondolkozol?" — csudálkoztam. — „A te korodban?" „Mit akarsz már a koromtól?!" — csattant fel. — „Hatvankét esztendős vagyok én még csak és különben se az számít, hogy mennyi idős az ember, hanem az, hogy mennyinek érzi magát..." Avval otthagyott. Tegnap ott mentem el a háza előtt, kikiabált: „Gyere csak be János, te még nem is ismered a feleségemet!" — „Hogy kidet?" — álmélkodtam. — „Hát az asszonyt! Egy hónapja házasodtam „Gyere csak Juliska, itt van az öreg János bácsi!" Még meg se sértődhettem, máris ott volt Juliska. Igaz, hogy vagy húsz esztendővel fiatalabbnak látszott Jeremiásnál, de azért Jeremiáson nem látszott, hogy félne tőle. „Egy hónapja volt az esküvőnk" — mondta szemérmetesen Juliska. — „Másfél hónapja ismerkedtünk még csak meg, dehát ez a Sándor olyan tüzes csikó, nem akart várni..." Juliska kiment borért, mi meg rágyujtottunk. Kati csiptetett a szemével és megsodorta a bajuszát legényesen. „No — mondtam — már nem gondolsz a korodra?" „Dehogynem" — sóhajtott fel Sándor. — „Sokat gondolkozok én azon, hogy az én koromban többet el tudnék még látni, mint azt a két holdat... Meg aztán fiatal házas is vagyok, vagy mi... Bérelek hozzá még két holdat a tartalékföldekből!"

János bácsi

Vetőmag helyett plakát

A tiszasasi földművesszövetkezet plakátokat kapott a várt minőségi vetőmag helyett.

— Plakátunk már volna, de hogy lesz ebből búza!

Úgy látszik, ez az egyetlen mód

— De elvenném feleségül ezt a kis versenyfelelőst!
— Szerelmes vagy belé?
— Nem én! Csak akkor tán megmondaná nekem, hogy állok a versenyben...

Nagy eső volt a faluban

Olyan kiadós eső volt az, hogy még a szövetkezeti boltban is arról beszélgettek a vevők.

— Én jártam a legrosszabbul — lelkendezett Kovács Julcsa. — Kint a határban kapott el az eső, úgy megáztam, hogy facsarni lehetett a ruhámból a vizet...

— Az semmi — tromfolja le Szabó Jani. — Én megbotlottam, belehuppantam egy tocsogóba, fülig sáros lettem...

— Ez mind semmi — legyint Csugari Sándor — mert a legrosszabbul én jártam.

— Hol kapott el az eső?

— Otthon. Ültem éppen a legkényelmesebb székben és jóízűen pipáztam. Az ablak mögül néztem végig az egészet.

— Hát akkor? — csudálkoznak az emberek.

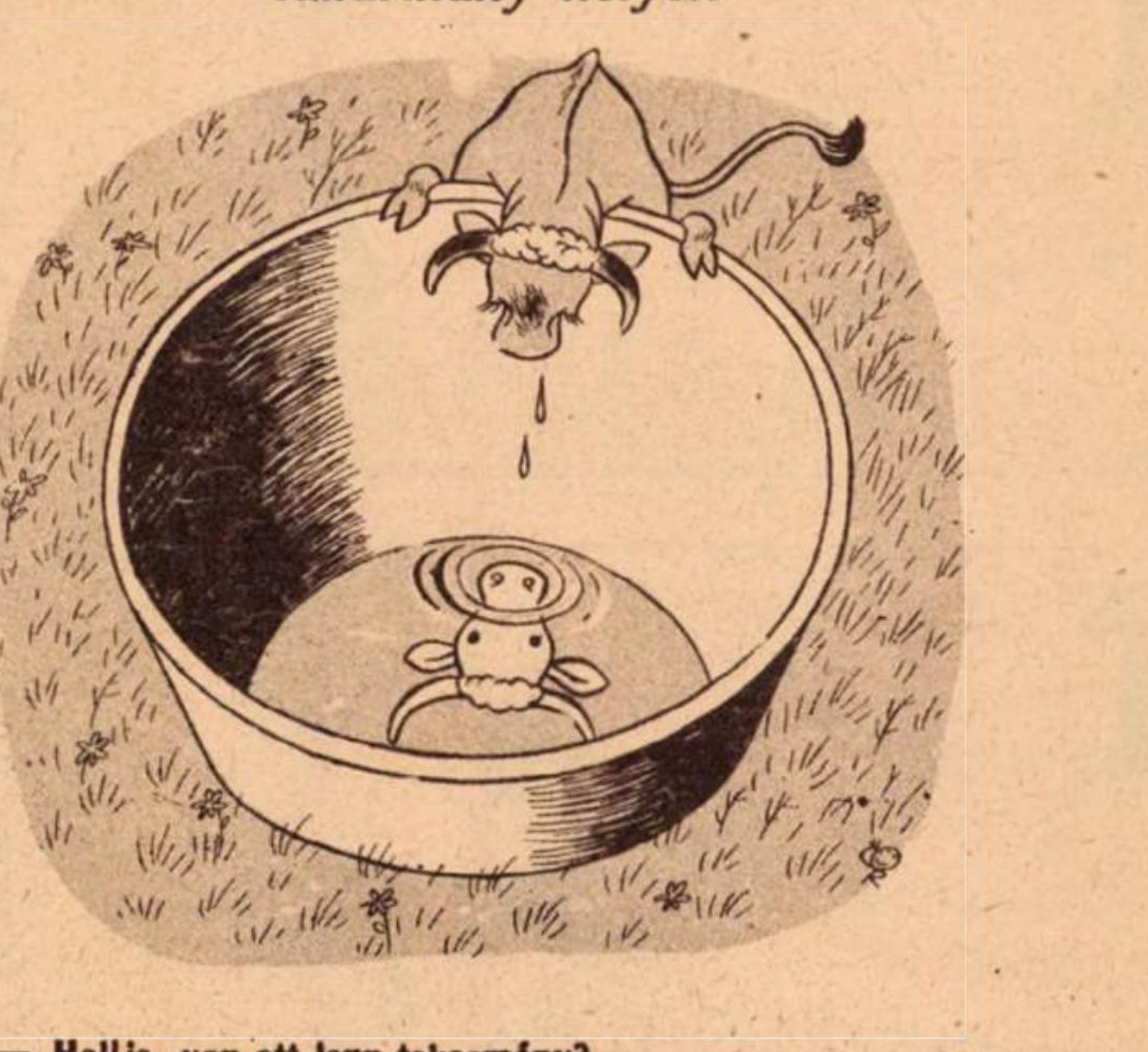
— Nincs még felszántva a földem, kárbaveszett az egész eső, a fene egye meg...

Ahol rosszul áll az őszi munka

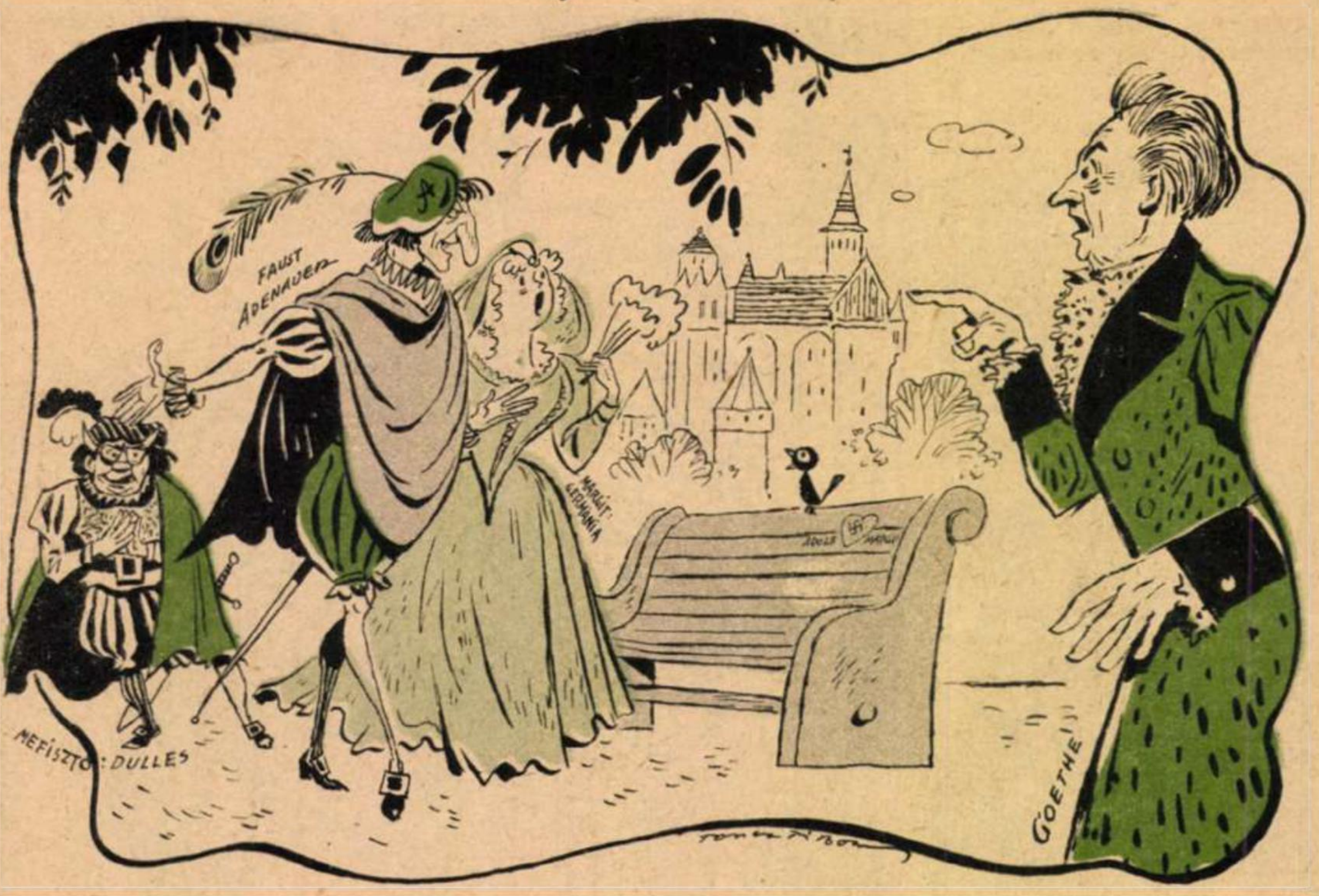
Mihály bácsi: Kevés lesz a jövő évi részesedésem, az áldóját neki...
Tsz. elnök: No, no, no... maga jósolni is tud?
Mihály bácsi: Hogy a fenébe ne tudnék.. A fölszántatlan földekből jósolok...

Ahol még csak esővizet silózták takarmány helyett

— Hallja, van ott lenn takarmány?
— Maga marha, nem látja, hogy csak a tükörképe vagyok?!

A „FAUST" NYUGATNÉMET VÁLTOZATA

Goethe: Vigyázzon Margit, megint rossz vége lesz!...

Egy újítási felelős „gondjai"

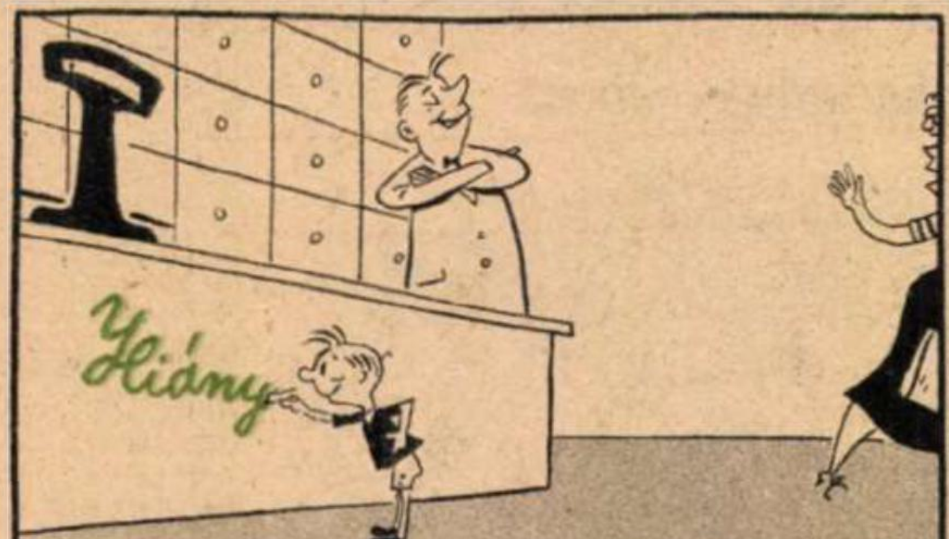

— Ki kell osztanom jó ötletekért kétezer forintot. Nincs valami jó tipped?
— Nincs.
— Akkor elég lesz neked százötven forint!

Ebadta purifikál

— Tessék jól eltenni nagys'asszony! A citrom hiánycikk...

— Kérek a pult alól két citromot és felülről tíz deka savanyúcukrot.

A „CSÚSZTATÁS"

Nem kérdek én most semmi mást:
— Ki ismeri a „csúsztatást"?

Remek találmány, jó dolog!
És immár közkézen forog.
Ez valóság és nem rege:
E módszernek van mestere;
Igazság és nem puszta szó:
Van sok „kiváló csúsztató!"

A csúsztatási módszer ez:
Az ember túlórát szerez.
Ha okosan gondolkozik,
Egynéhányszor „rádolgozik".
Négykor, mikor más hazatart,
És csuknák már a hivatalt,
A „csúsztató" szól: — Maradok!
Még vannak itt ügydarabok,
Most intézem el, gyerekek,
Így néhány órát megnyerek.
Majd nyolc helyett tíz órakor
Jövök be holnap. Tiszta sor...

A „csúsztatás" ragályos ügy.
Óh, mindenkor van rá ürügy,
Hogy csúsztasson az illető,
A jó főnök szól: — Üsse kő!

És csúsztat ez, és csúsztat az.
Legális tett ez, szentigaz!
A könyvelő csúsztat, mivel
Egy favágót keresni kell...
A szecpolos hajat rakat
A csúsztatott idő alatt...
A pénztáros piacra megy,
Mert izgatja az almahegy...
A gépírónő, Évike,
Uborkát főz be télire...

A szomjas bérelszámoló
Pár sörre ruccan át, no jó...
A statisztikus randevún
Van. Ilyesmit ő meg nem ún...
De, sőt a hivatalsegéd
Is csúsztat. Ezzel mit se vét;
Pár sürgős akta ha akad,
Nem hervad el egy nap alatt...

...Csak egy aggályom van nekem:
Mi lesz, ha majd egy reggelen
Az ügyfél senkit nem talál?
A hivatal bezárva áll,
És el se kezdik a napot,
Mert épp mindenki — csúsztatott!...

K. TÓTH LENKE

KIFLI-BÁNAT

Szükségem volt egy sóskiflire. Pirosbarna legyen — így képzeltem el — kecses félhold alakján úgy besütve a sószemecskék, ahogy az ékszerész foglalja aranyba az apró gyémántokat, enyhe nyomásra is kedvesen ropogjon... nagyot nyeltem, ahogy elképzeltem ízét, gyengéden sós zamatját... egyszóval egy igazi, jó sóskiflire volt szükségem. Kaptam! De nem olyant, mint amilyent élénk fantáziával és étvággyal elképzeltem. Jobbat! Remekbe sütötték, úgy ropogott, hogy gyönyörűség volt hallani is, alakja szabályos és aranybarna, a sószemecskék olyan vidáman ragyogtak rajta, hogy sajnáltam ezt a kifli bűbájt megenni.

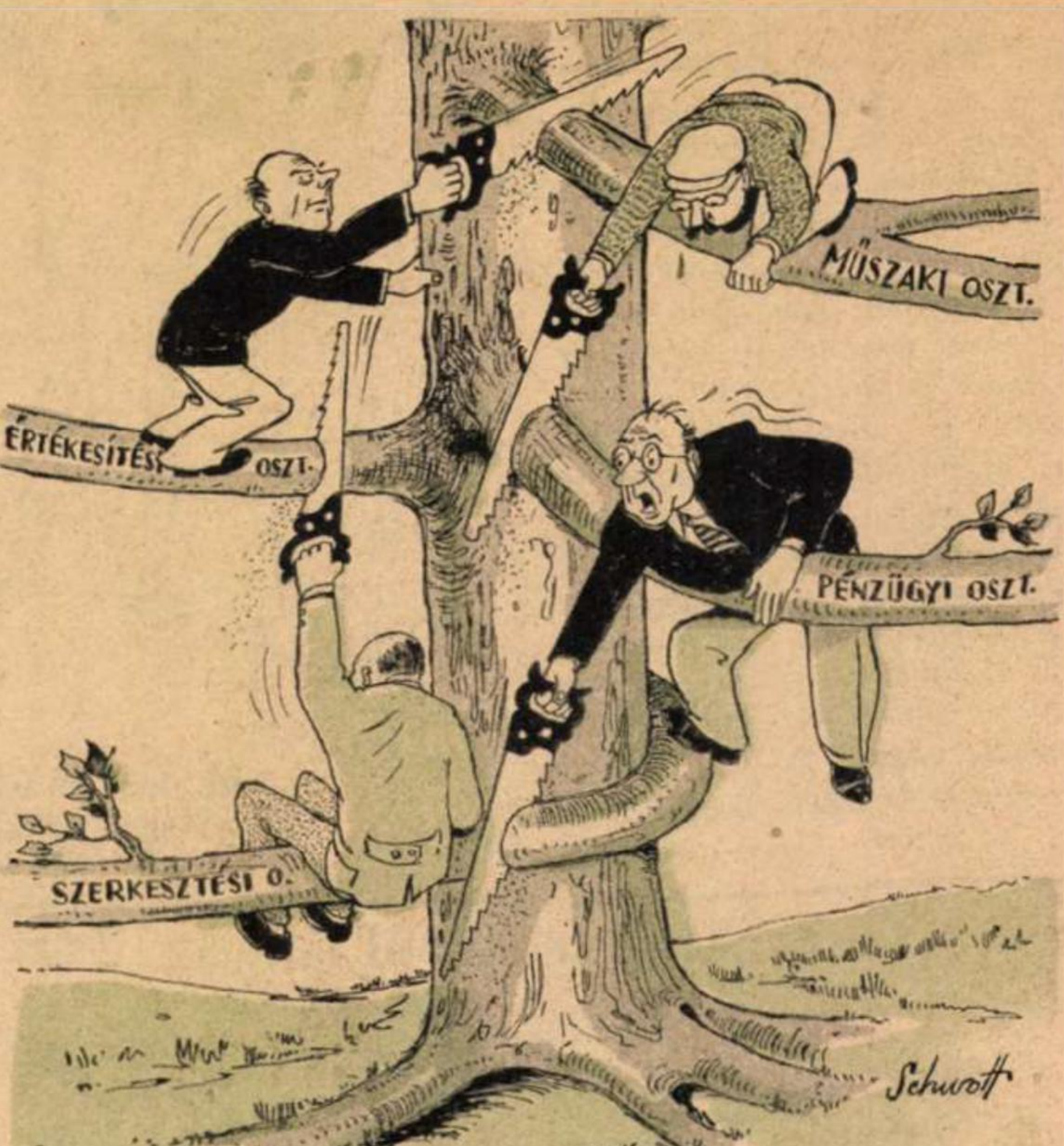
Megettem. Utóvégre negyven fillérért bármikor hozzájuthatok egy ilyen pékkölteményhez, csak be kell menni... hová? Hát most ide a Közérthez, blokk-, váltás, visszaadás... kedves elvtársnő egy sóskiflit, de szépet, mert egészségesnek lesz... Kaptam. Első pillanatban azt hittem, hogy összetévesztettek egy régiséggyűjtővel, vagy egy kiflibogarásszal, aki gondosan összegyűjti és gombostűre tűzi a már kiszáradt kifliket, gyűjteményébe, az elhervadt zsemlyék, a világtól végkép visszavonult, megcsontosodott pasztránák és megtért, bánatos stanglik közé. Egy kiflimúmiát kaptam, szomorú elesett kiflit. Kipergett sószemeinek nyomai arról tanúskodtak, hogy valamikor jobb napokat látott, ráncos volt, fonnyadt, egyik vége lemondóan legörbült. Régi tréfás kérdés: miért nem eszi meg a pék a kifli végét? Felelet: mert, ha megeszi, nem tudja eladni. Új kérdésem: miért nem ettem meg ennek a kiflinek a végét? Felelet: amiért az egészet...

Hosszas töprengés után azonban megfejtettem a kifli-rejtélyt. A megfejtés egyik része, hogy a csodakiflit a minőségi péküzletben vettem. Hátra van a rejtély másik része: negyven fillérbe kerül a csodakifli és negyvenbe az aggkifli! Vajjon miért? Mert, ha negyven az ára a pompás kiflinek, akkor miért adják negyvenért a kiflimúmiákat? Vagy, ha a halovány kifli-nagypapák negyven fillérbe kerülnek, miért adják olyan olcsón a ropogós kiflikölteményeket? Ezen tűnődtem, újabb és újabb kifliken próbálva ki agyamat, fogamat és nyelőcsövemet. Sikertelenül.

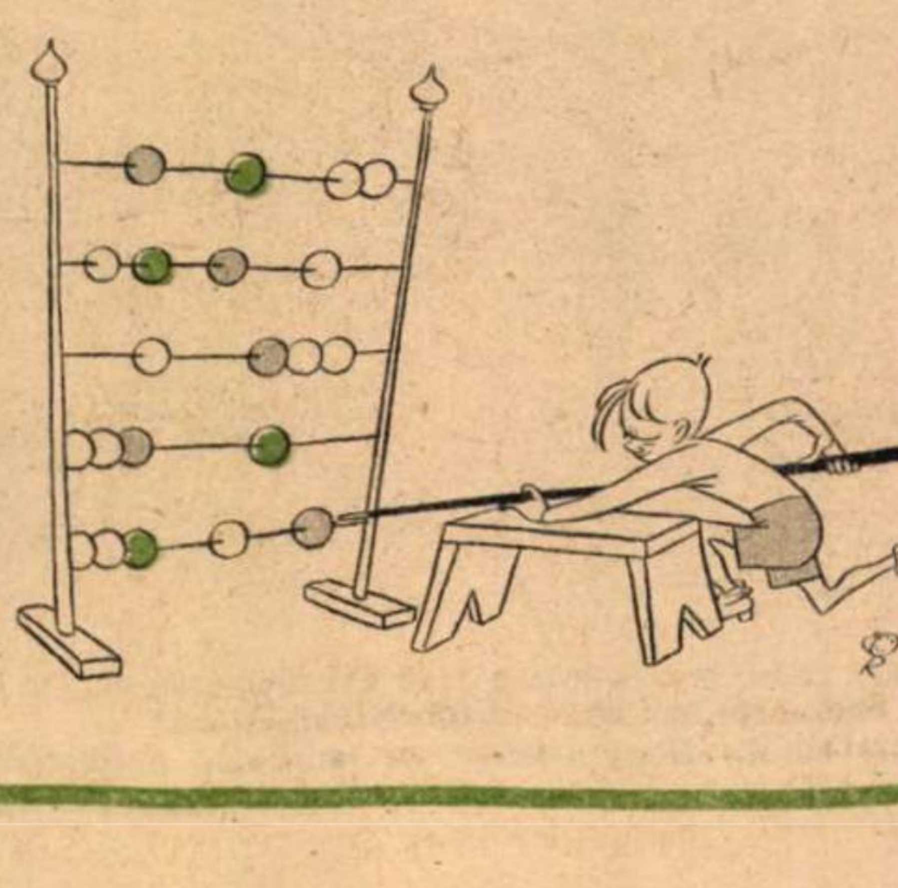
És éjjel, amikor gyanútlanul aludtam, azt álmodtam, hogy sötét erdőben járok és egyszerre csak kiugrik a Közértből egy szörnyű sóskifli. Egyenesen felém tart és jaj, belémharap. Vissza akartam harapni, de képtelen voltam rá. Megevett.

Bodó Béla

Szorgos „munka", ami miatt sok helyen visszamarad a termelés

A billiárdbajnok kisfia

Heti Krónika

Ausztriában

egyre több iskolát zárnak be és tömegesen bocsátják el a tanítókat. 1953 első nyolc hónapjában az osztrák iskolákból több mint 1500 tanítót bocsátottak el.

Végeredményben ebből is lehet tanulni.

A Panamai Köztársaság elnöke

Washingtonban tárgyal a Panama-csatornáról szóló szerződés reviziójáról.

Majd rá fog jönni, hogy Amerikában csak akkor szeretik a Panamát, ha az — nem állam... Magyarán: jobban szeretik az állami panamát, mint Panama államot.

Salzburgtól északra

hadgyakorlatokat tartottak az amerikai csapatok. Salzburg város egyik vezetője megkérdezte egy amerikai ezredestől:

— Ismeri Mozartot?

— Nem, de nem is óhajtok megismerkedni vele! A legszigorúbban megtiltottam az alantasaimnak is, hogy az osztrák lakossággal érintkezzenek.

„EIN VOLK, EIN FÜHRER!"

„Nem tér-e vissza a német nép ahhoz a rossz szokásához, hogy sorsát egy vezér kezébe helyezze?"

(A párizsi Figaro cikkéből.)

Uncle Sam: Teljesen alaptalan az a híresztelés, hogy Nyugatnémetország Adenauer kezébe helyezte sorsát!

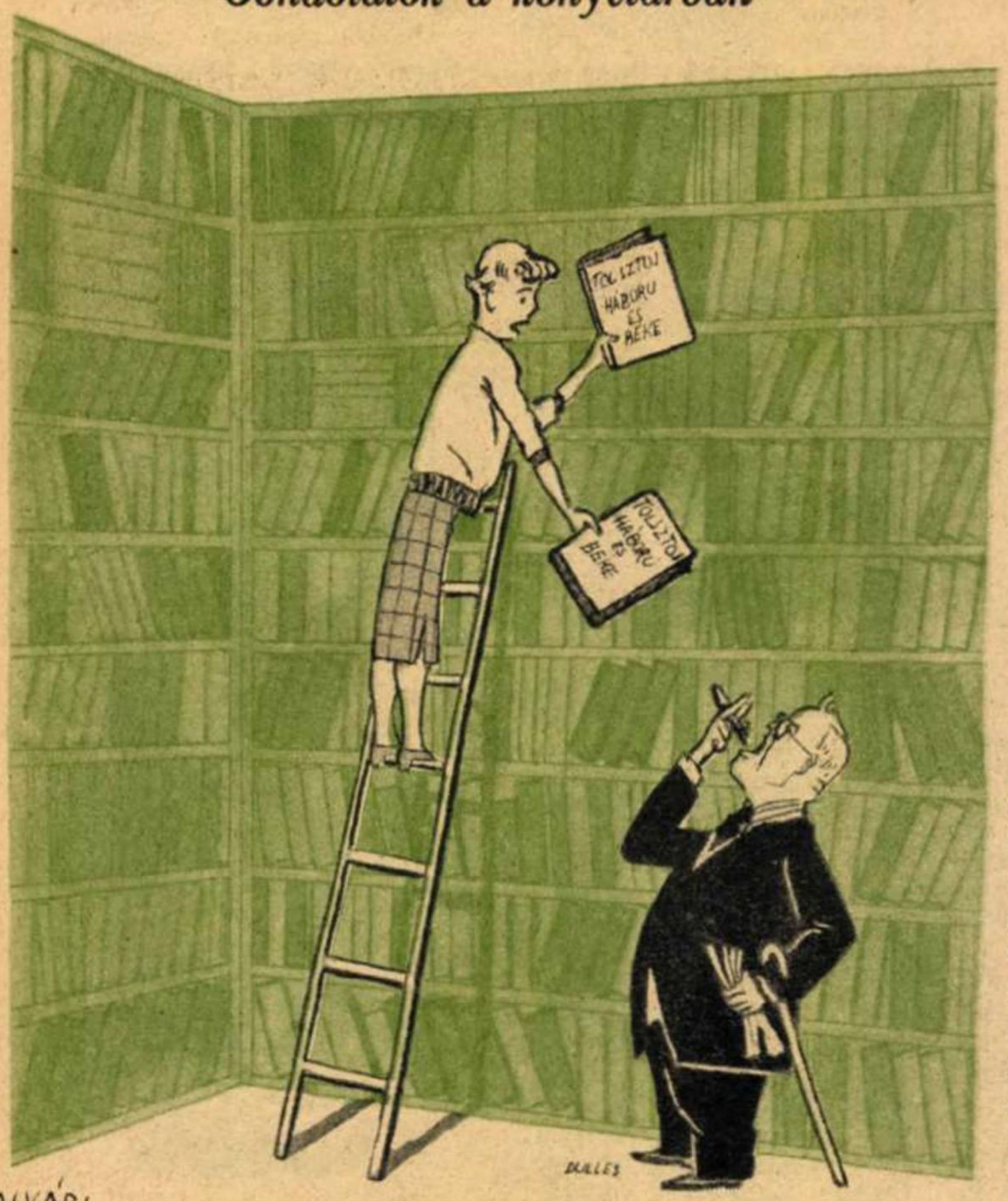
A három jómadár, ki mindig együtt jár?

— Barát vagyok, nem vitás ez,
sőt a legmagasabb fokon;
angolnak és franciának
hol kezét, hol torkát fogom.

(Uncle Sam vidám nótája)

Gondolatok a könyvtárban

VASVÁRI

— Külügyminiszter úr, ismeri a Háború és Békét?

— Hogyne, mind a kettőt. Az elsőt szeretem, a másodikról szónokolni szeretek...

Öröm a háznál

Kétezer újabb lakást kapcsolnak be a margitszigeti hőforrásba.

A cső: Bocsánat... engem a Margitszigetről küldtek... Szabad kérdeznem, merre van a fürdőszoba?

Születésnapi ajándék

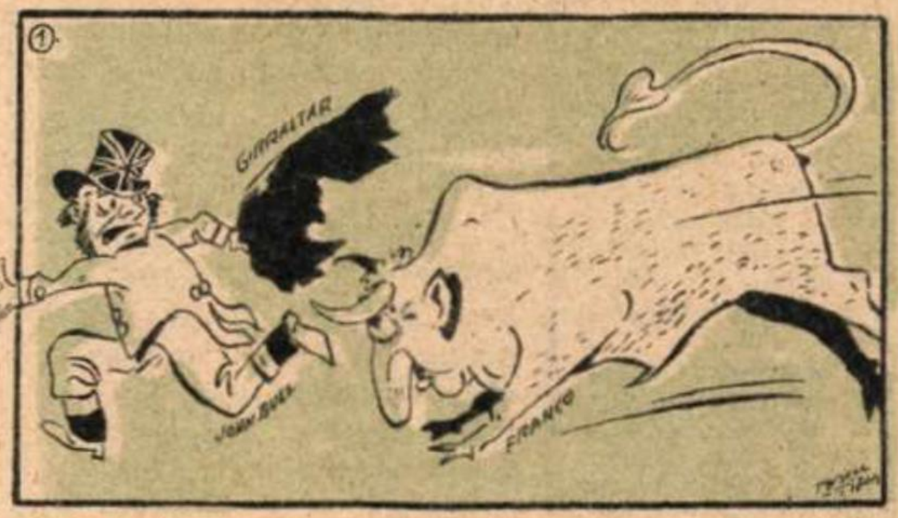
Azt kérdi a napokban a kislányom: „Mit gondolsz apukám, minek örülne legjobban anya a születése napjára, két Rózsinak, vagy egy kerámikás törpének, de fehér szakállal, vagy rengeteg sok pénznek?" „Nem ismerem annyira anya izlését" — feleltem megfontoltan —, de mindenesetre megkérdeztem: „Mennyi az a rengeteg pénz?" „Öt forint, hat forint?" Margitka lenézően nézett rám fel. „Ötezer, tízezer!" — mondta könnyedén. „Vagy esetlegesen százezer" — tette hozzá szórakozottan. A barátaimnak mindig azt szoktam mondani, hogy a gyerek sohasem hazudik; igaz, hogy ők is azt szokták mondani az övékről.

Most azonban csak két eset volt lehetséges: vagy hazudik, vagy kettős életet él: délelőtt selypegő iskoláslány, délután hamiskártyás. Inkább az előbbi feltevést fogadtam el. „Egy iskoláslány nem hazudik" — hazudtam. — „Ez méltatlan hozzád Margitka!" Margitnak legörbült a szája. „De apukám, én még sohase hazudtam" — mondta olyan tekintettel, hogy majdnem elhittem neki. „Most is hazudsz!" — ripakodtam rá. — „Honnan vannak neked ezreseid, amikor tegnap a kétéves Péterkétől kértél kölcsön harminc fillért liftre?" „Nekem nincsenek is" — vallotta be férfiasan Margitka. — „De én úgy gondoltam, hogy elmegyek a takarékpénztárba és egy Békekölcsön-kötvényt veszek anyának ajándékba, azzal nyerhet még százezer forintot is." „Ügy" — mondtam. — „Az nagyon szép dolog. De honnan van neked pénzed kötvényre?" Margitka lesütötte a szemét: „Én úgy gondoltam, apucikám, hogy te is beszállnál..." „Mennyivel?' — kérdeztem gyanakodva. „Nem tudom, mennyi egy kötvény" — ragyogott fel Margit szeme. — „De nekem van egy forint negyvenhat fillérem, én beszállok az egésszel...

(g. m.)

Meglepetés a madridi arénában

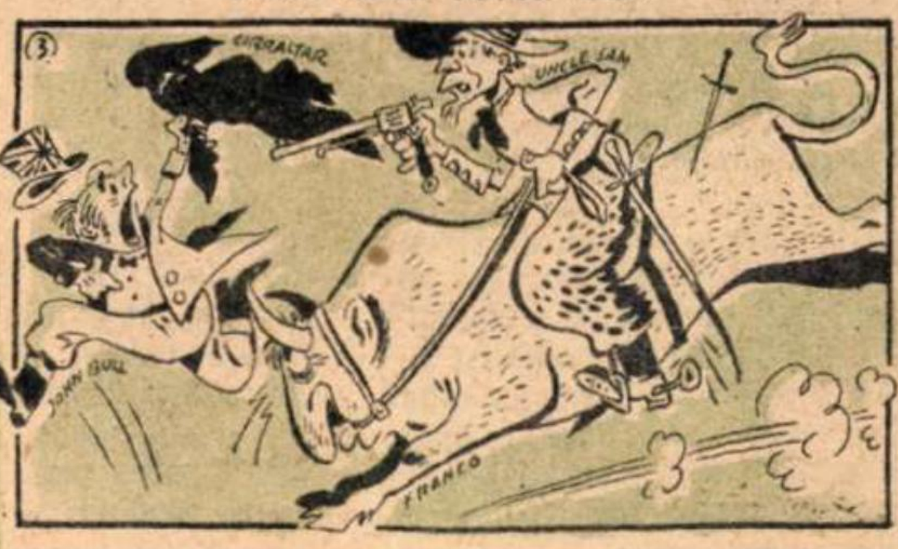
(Az Egyesült Államok és Spanyolország katonai egyezményt írt alá.)

John Bull: Segítség!

Uncle Sam: Jövök már!

Uncle Sam: Itt vagyok, de most aztán tűnj el!

ENGEM FELHÍVNAK!

Budapest Elektromos Művei felhívással fordultak hozzám, helyes ügyben. Nemcsak úgy egyszerűen felhívtak, hanem figyelmeztettek is. Ezért adták felhívásuknak ezt a címet: „Figyelmeztető felhívás."

A család együtt ül, tanulmányozza a szöveget. Jaj, de megszégyenít a Művek (így szólítja a Művek önmagát a felhívásban), milyen műveletlen, bárgyú család vagyunk, írunk cikket, könyvet, de azért olvasni se tudunk s ha tudunk is, egy kukkot sem értünk belőle. Pedig milyen világos az egész. Értesítenek engem (engem úgy hívnak a felhívásban, hogy „Címet"), hogy az ingatlan berendezésének (tehát lám, lám, még ingatlanom is van!) áramellátása a minisztertanács 60/1951. III. 8. (ez nem emelet- és ajtószám, hanem keltezés ideje) M. T. rendelete alapján a jövőben háromfázisú, 50 periódusú váltakozó áramot szolgáltatnak. A család boldog. Vajjon hány fázis, hány periódus lehetett eddig családunkban? Nem tudjuk, de biztos, hogy kevesebb volt, és ha meg is pukkadnak, nekünk ezentúl 50 periódusunk lesz, méghozzá nem is egy, hanem három fázisban, sőt frázisban, ami azt jelenti, hogy családi boldogságunk megemelkedik mind periódusban, mind műszaki frázisban és fázisban.

Elő tehát a lexikont, a műszakit s máris értjük az egészet. Egyelőre nem tudjuk a figyelmeztető felhívást kellően értelmezni, mert most tanuljuk (még a nagypapa is nagyon szorgalmas) a műszaki tudományokat. Reméljük, a felhívásból egy hónap mulva már mindent fogunk érteni, például a „Tájékoztatás a berendezések átalakítása, illetve kicserélése tárgyában" című igazán szép magyar nyelven irott tanulmányokat is, s azt is, hogy az „Átalakítás, illetve kicserélés válhat, (szóval nem *vál* még, de *válhat* szükségessé minden az 1. alatt fel nem sorolt esetekben". Nó most, mi az 1. pont? „No, nagypapa! Azonnal mondd meg, mi az egy pont, addig nem kapsz levest." Nagyapa dadog. Nagymama stréber, ő már fújja: „Ha például az egyfázisú mérő feszültsége 220 Volt, áramerőssége nem nagyobb 10 Ampernél, és a háromfázisú csatlakozás feszültsége 3 × 380 220 Volt lesz." Hát volt, vagy lesz? A család az asztalt csapkodja: „Nem volt lesz, hanem Volt lesz." Csak szorgalmasan kell tanulni, nehogy az ember a kettő és három pontban felsorolt eseteken kívül forduljon a műszaki ismeretek hiányában a Művekhez, mert akkor se Amper, se feszültség, se Volt nem volt és nem is lesz... Ha az áttérés ügyében (nem felekezeti ügyekről van szó), hanem, ha valaki úgy érzi, hogy kicsi a feszültsége s nagyobb feszültséget óhajt a családban, a megfelelő pontok alapján bátorkodik a tisztelt Művekhez fordulni, akkor csakugyan lesz a Volt, méghozzá kilencven napon belül.

Igaz, a figyelmeztető felhívás előtt egy józan, egyszerű szavú szerelő magyarázata után már be is jelentettük a Műveknek áttérési kötelezettségünket. Akkor azt hittük, hogy értjük az egészet. Tévedtünk. Akkor az egy egyszerű, egyfázisú periódus volt családi életünkben. De amióta ezt a felhívást tanulmányozzuk, tudjuk, hogy a jövőben háromfázisú 50 periódusú Voltunk lesz családi életünk alapja.

Még valami. Ha a felhíváshoz a papír negyedét használták volna fel, a többin kis műszaki szótárocskát lehetett volna nyomattatni műszakilag fejletlen, de jószándékú családok számára.

Goda Gábor

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

Nagyon sokat kell várni az SzTK-rendelőkben

— Kegyednek mi a baja?

— Amikor várni kezdtem, csak a fülem fájt. De rövidesen idegbajom is lesz...

A Komlói Szénbánya ismeretlen helyre költözött

A Kaposvári Tüzelőszer- és Építőanyagértékesítő Vállalat csurgói fiókja levelet írt a Komlói Szénbányák címére, Komlóra. Tekintettel arra, hogy a Komlói Szénbányák Komlón vannak, nem is álmodtak arról, hogy ezt a levelet nem kézbesíti a komlói posta. Úgy látszik azonban, a komlói postának fogalma sincs arról, hogy Komlón szénbányák vannak, mert a levelet visszaküldte Csurgóra és egy cédulát is ragasztottak a visszaküldött levélre ezzel a felírással: „Ismeretlen helyre költözött, Parti".

Ilyenformán a csurgói vállalatnak magyarul és franciául tudomásul kellett venni, hogy a Komlói Szénbányákat ismeretlen helyre költöztették.

Ki tud róla?

A MÁV figyelmébe!

Úgylátszik, a MÁV illetékes osztályának vezetői soha nem utaztak hétfőn reggel a Kelenföldi-pályaudvarról, mert különben észre kellett volna venniök azokat a jeleneteket, amelyek a jegypénztár körül vannak. Az öt pénztár közül kettőnél árulnak jegyeket, a másik három zárva van. A győri gyorsvonat indulása előtt 20 perccel ott tolongtam a sorban, de jegyet váltani nem tudtam. A vonat indulása előtt három perccel, amikor már cifra megjegyzésektől volt hangos a pénztárterem, megszólalt a megafon és közölte, hogy a vonaton is lehet jegyet váltani, büntetés nélkül. Kérdem, ha így van, miért nem közlik már előbb? De legyen szabad még egy kérdéssel zaklatnom a MÁV ügyintézőit. A reggeli győri gyorson szeptember 1-től kezdve megszüntették az étkezőkocsit. Sokszáz munkába siető dolgozó bosszantására. Ugyanakkor a Déli-pályaudvarról Kelenföldre befutó balatoni vonaton üresen tátongó étkezőkocsit figyeltem meg (velem együtt a győri vonat több éhes utasa is).

V. E.

Családvédelem az autóbuszon

A napokban az autóbuszon egy készételt és egy budapesti szállókban való szórakozási és üdülési feltételeket hirdető plakát között a Fővárosi Autóbuszüzem hivatalos közleménye jelent meg.

Újabb rendelkezésünk értelmében autóbuszon egy kísérővel csak egy 4 éven aluli gyermek utazhat jegy nélkül.

A hirdetmény méltán feltűnést keltett. Egyesek szerint a családvédelmi törvény szellemének homlokegyenest a rosszemlékű egyke rendszerre bujtogat, mások véleménye az volt, hogy az intézkedés azt a célt szolgálja, hogy „legdrágább kincsünk", a gyermek, még drágább legyen. Szerintem a kérdés sokkal egyszerűbben is megoldható, mint ahogy azt a saját életemből ellesett példával alá is támasztom.

A 12-es buszon ültem, amikor a Nyugati pályaudvar előtti megállónál egy termetes asszonyság tört utat magának karján két kisgyerekkel. Mellémült és a nagyobbacska gyermekét az ölembe rakta.

— Fogja csak egy pillanatra — mondta és jegyét keresgélni kezdte. Ezalatt az élénk fiucska új helyén, ölemben, fészkelődni kezdett. Rájött arra, hogy csiklandós vagyok, nyomban megcsiklandozott, majd, amikor anyja rászólt, elcsendesült és olyan ártatlan arccal, mint amilyen csak Murillo képein láthatók, alattomosan többször belémcsípett.

Az anya semmi hajlandóságot nem mutatott, hogy visszavegye csemetéjét, kibámult az ablakon az ellenkező irányba. Ezt látva, védencem újra működéshez látott. Zsebéből hajdani lekvároskenyér-maradványt szedett elő, amit jóízűen a nadrágomhoz kent.

Végre a Rákóczi-térnél leszálláshoz készülődtek. Az anya óvatosan körülnézett, levette rólam gyermekét, halk köszönetet rebegett és a hirdetményre hivatkozva közölte, ő ezzel a módszerrel védekezik a rendelet ellen. Még lelkemre kötötte, hogy terjesszem el munkamódszerét.

Ennek örömmel tettem eleget, hiszen mindannyiunknak az a véleménye, hogy a Fővárosi Autóbuszüzem bábái kiöntötték a fürdővizzel együtt a második gyereket is.

TARDOS PÉTER

Csavaranya

125 köbcentiméteres Csepellel Balatonföldvárról Siófokra utaztam. Reccsenés, a gép megállt... Eltört a sebességváltó tengely. Egy másik motoros a tizenöt kilométernyire lévő munkahelyemre húzott. Ezután elmentem a siófoki 35. számú Vas- és Edényboltba, ahol sebességváltótengelyt vásároltam. A tengelyt azonban csavaranya nélkül adták ide. Így kapták a gyárból... Javasolták, hogy mechanikusnál vegyek csavaranyát. Tíz mechanikusnál voltam, — eredmény nélkül. Végre, ha csavaranyát nem is, de jótanácsot kaptam menjek Kaposvárra...

Kaposvári Vas- és Műszaki Kiskereskedelmi Vállalat... Nincs csavaranya. Menjek az Autójavítóhoz. Nincs csavaranya... Menjek a KTSz esztergályosrészlegéhez.

Itt végre részleges siker koronázta fáradozásomat. Elvállalták a munkát és közölték, hogy tíz nap múlva 6 forint 80-ért átadják az esztergályozott csavaranyát.

Javaslat: a csepeli gyár adjon a tengelyhez csavaranyát is, akkor nem kell 142 forintos útiköltséggel hajszolni Siófokon és Kaposvárott a 6.80 forint értékű árut.

Gaál László

Ki a felelős?

A Fővárosi Vízművek sporttelepének figyelmeztető tábláján derül hetek óta Ujpest népe. A szöveg így hangzik. Tessék jól figyelni:

„Figyelem! A pálya belsejében sem idegeneknek, sem versenyzőknek kísérő nélkül belépni szigorúan tilos! A rendelkezés be nem tartásáért a Dózsa S. E. felelősséget nem vállal, Vezetőség."

A rendelkezés be nem tartásáért nem vállal felelősséget a hordójelző hivatal, a váci telefonközpont, sőt a Ludas Matyi szerkesztősége sem.

Ez aztán „jutalom"

Lelkesen készültem a Gödöllői Megyei Kiállításra, de azt nem is reméltem, hogy díjat kapok. Ezért nagyon örültem, amikor a kiállítás utáni héten táviratot kaptam Budapestről ezzel a szöveggel: *„Kiállítási díjért folyó hó 24-én 9 órakor Preszinyszky elvtárshoz jöjjön be. Megyei Tanács."*

Nyolcvanegynéhány kilométeres utazás után megérkeztem Budapestre. A megyei tanácsnál először a 249-es szobába küldtek, ahol közölték, hogy Preszinyszky szolgálatban van, menjek a 253-as szobába. Ezután teljes két órán keresztül ide-oda küldözgettek. Végül Szijártó elvtárs előszobájában kötöttem ki. Itt meghallgattak és három óra hosszáig várakoztattak. Ezután közölték, hogy Szijártó elvtárs még diktál, várjak tovább.

Kijelentettem, hogy már reggel óta várok, de mivel 13.30-kor indul a vonatom, nem áldozhatok fel még egy napot, — vissza kell utaznom. Megmagyaráztam, hogy odahaza vár az őszi munka, el kell végeznem, többek közt azért is, hogy jövőre is díjat nyerjek a kiállításon.

Még csak az a kérésem, hogy ne egy, hanem két oklevelet küldjenek nekem postán. Egyet jó kiállítási szereplésemért, egyet pedig azért, mert 56 forintot költöttem, öt órát várakoztam és egy teljes napot elvesztettem a megyei tanács folyosóin és előszobáiban.

Ifj. Lőrincz József,
egyénileg dolgozó paraszt,
Vámosmikola, Rákóczi-utca

Vonalzó

Iskolába járó fiam részére vonalzókat vásároltam. A vonalzókat a Budapesti Tanszergyártó Vállalat készítette. Kíváncsi ember vagyok, összehasonlítottam az egyenes vonalzó és a két háromszögű vonalzó mértékeit. Összehasonlításom eredménye:

1 Az egyenes, 33 cm-es vonalzóhoz viszonyítva a

derékszögű, egyenlőszárú vonalzó mértéke 17 cm-nél pontosan egy milliméterrel kisebb.

2. Az egyenes vonalzóhoz viszonyítva a 60°-os vonalzó mértéke 24 cm-nél pontosan 2 mm-rel kisebb.

3. A derékszögű vonalzó mértéke éppen egy mm-rel nagyob a 60 fokos vonalzó mértékénél.

Fentiekkel kapcsolatban éppen csak kiváncsiságból kérdem, vajjon a vonalzók készítője végig merne-e menni egy olyan Duna-hídon, melyet három ilyen vonalzó segítségével szerkesztett a tervezője?

Honti József
Selyp

DIÓHÉJBAN

A csongrádmegyei Csanytelek iskolásgyermekei évek óta szomjaznak az iskolában. Az iskolától 6—700 méternyire jóvizű artézi kút van, de a tanács nem vezetteti be a vizet az iskolába. A gyerekek csak akkor ihatnak, ha hazulról visznek magukkal vizet. A csanyteleki szülők vizsgálatot és vizet kérnek.

Ungár Jenő (XV., Pázmány-u. 18.) dicséri a posta jó munkáját. Felesége tévedésből Bakonyszentmiklóst írt távirati címül. A posta megállapította, hogy a címzett Bakonyszentlászlón lakik és helyesen kézbesítette a táviratot és erről díjtalan táviratban, a munkahelyén, külön is értesítette a feladót.

Export-tárgyalás a Hold-utca 21-ben

(Részlet egy Budapesten járt külföldi naplójából.)

...11 órakor érkeztem a Magyar Külkereskedelmi Kamara elé. Már amikor az autóból kiszálltam, furcsa moraj ütötte meg a fülemet. Az épület előtt a Kamara egyik megbizottja fogad és szívélyes udvariassággal közli velem, hogy a lift nem működik.

Ahogy belépek a kapun, a zsibongás nő és bábeli hangzavar vesz körül. Egyszerre egy egész regiment nővel találom magam szemben. Talán hirdetésre jöttek? Biztosan takarítónőt keresnek a házban, mert mindnél vödör, seprű, partvis van. Minek ennyi takarítónő?

Kísérőm nyilván megszokta már a hasonló látványokat, mert szenvtelen arccal verekszi át magát a kavargó tömegen.

Néhány kisebb karcolás árán sikerült feljutnom az első emeletig. Itt egy nagy csoport nő verekszik. Úgylátszik, Magyarországon is divat a női pankráció. Brávó, az a magas szőke fiatalasszony, három alacsony barnát gyömöszöl egyszerre.

Hosszas kézitusa után mégis sikerült feljutnom a II. emeletig. Szent Habakuk, újabb veszély! A tömeg ellenállhatatlan erővel kisodor a gangra! Egyenest a korlátnak, ami veszedelmesen hajladozik! Nincs semmi baj! Kísérőm bámulatos hidegvérrel kiragadott a tumultusból. Ezt valahogyan megúsztam! Most már végre szabad az út a III. és IV. emelet felé, ahol a Kamara helyiségei vannak. Egy biztos: visszafelé nem jövök a lépcsőn. Telefonáltatok a tűzoltóknak, hozzanak le létrán.

Sajnos, a sok viszontagság közepette elment a kedvem az export-tárgyalástól, de megtudtam, hogy a Hold-utca 21. számú házban, ahol a Kamara van, az I. és II. emeleten az Irodatakarító Vállalat központja működik. Rosszul szervezték meg a bérfizetést, ezért van minden fizetési nap alkalmával életveszélyes tumultus a lépcsőházban. Így volt ez legutóbb a szeptember 25-i bérfizetési napon is.

*

A külföldi üzletfél panaszát lejegyezte

Vécsey György
Magyar Kereskedelmi Kamara

Ludas Matyi ELINTÉZTE

A Miklós-telep jobb vizellátásának érdekében a Liget-utcában és Fedezék-utcában távvezeték épült, amelyet tovább építenek.

XVIII. kerületi Tanács VB

A Hugo Victor-utca egyik részéhek lezárásával kapcsolatos panaszt kivizsgáltuk. Az útvonalat a gyalogos-forgalom számára megnyitottuk.

XIII. kerületi Tanács VB

A „Gyerekjátékot megvenni nem gyerekjáték" című cikk anyagát kivizsgáltuk. A vállalat vezetősége a boltvezetőt írásbeli megrovásban részesítette. Ezentúl a játékboltok dolgozói kötelesek kipróbálni minden játékárut, a rosszakat külön kell tárolniok, nehogy a fogyasztók elé kerüljenek. A kugli-készleteket a jövőben kartondobozokba csomagolják. A játékok minőségét is megjavítjuk. Bírálatuk nyomán sok hiányosság vetődött fel, melynek kiküszöbölése feltétlen előre fogja vinni a vállalat munkáját.

Budapest Városi Tanács Ker. Oszt.

Esztrádműsor, oh!..

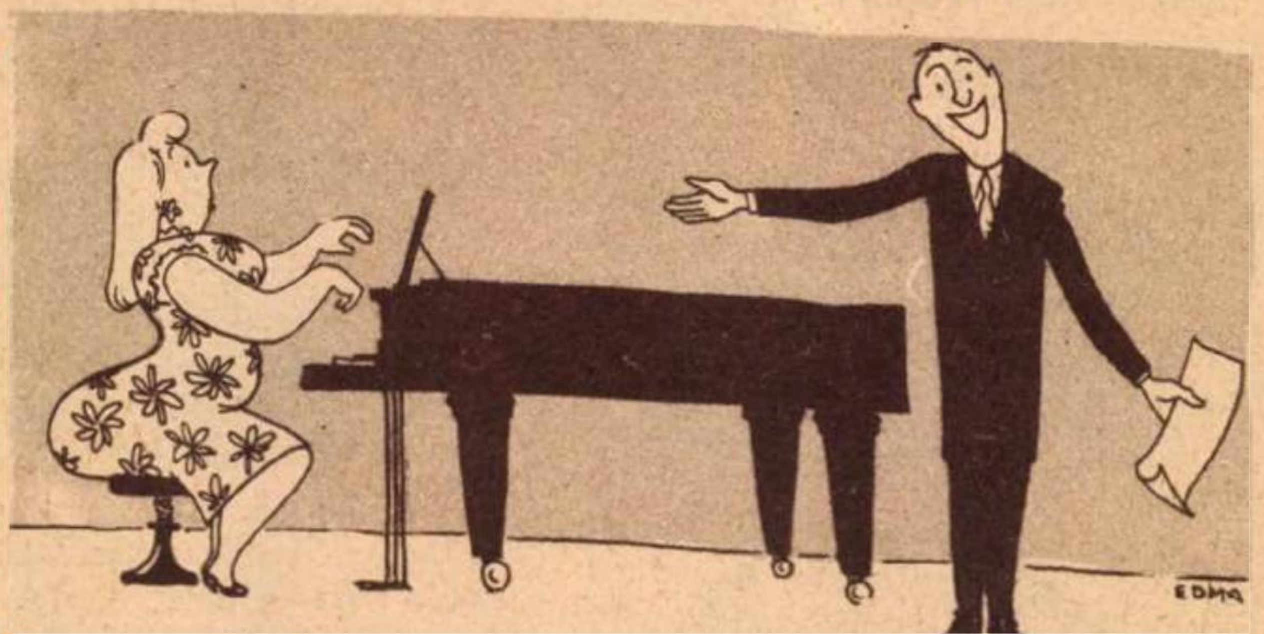
KULTUR-FRONT

Találós kérdés

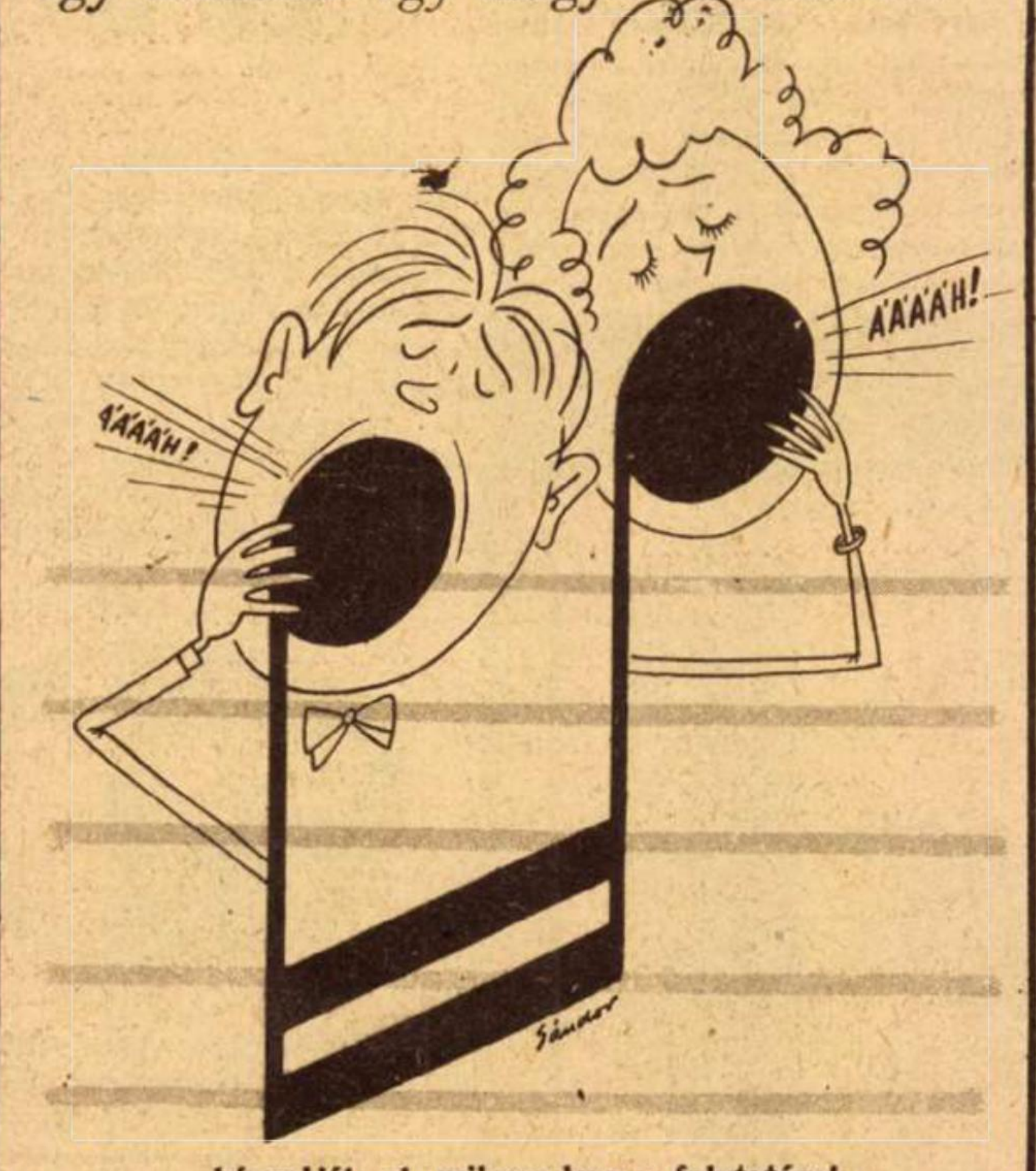
— Melyik a két kritikus a premieren?

Műsorváltozás joga fenntartva

— Sajnos elfelejtettük Svéd Sándort felkérni: helyette Guzmicsek Flórika elzongorázza a Szűz Imáját...

Így kezdődik egy magyar táncdal...

képzeljék el, milyen lesz a folytatása!

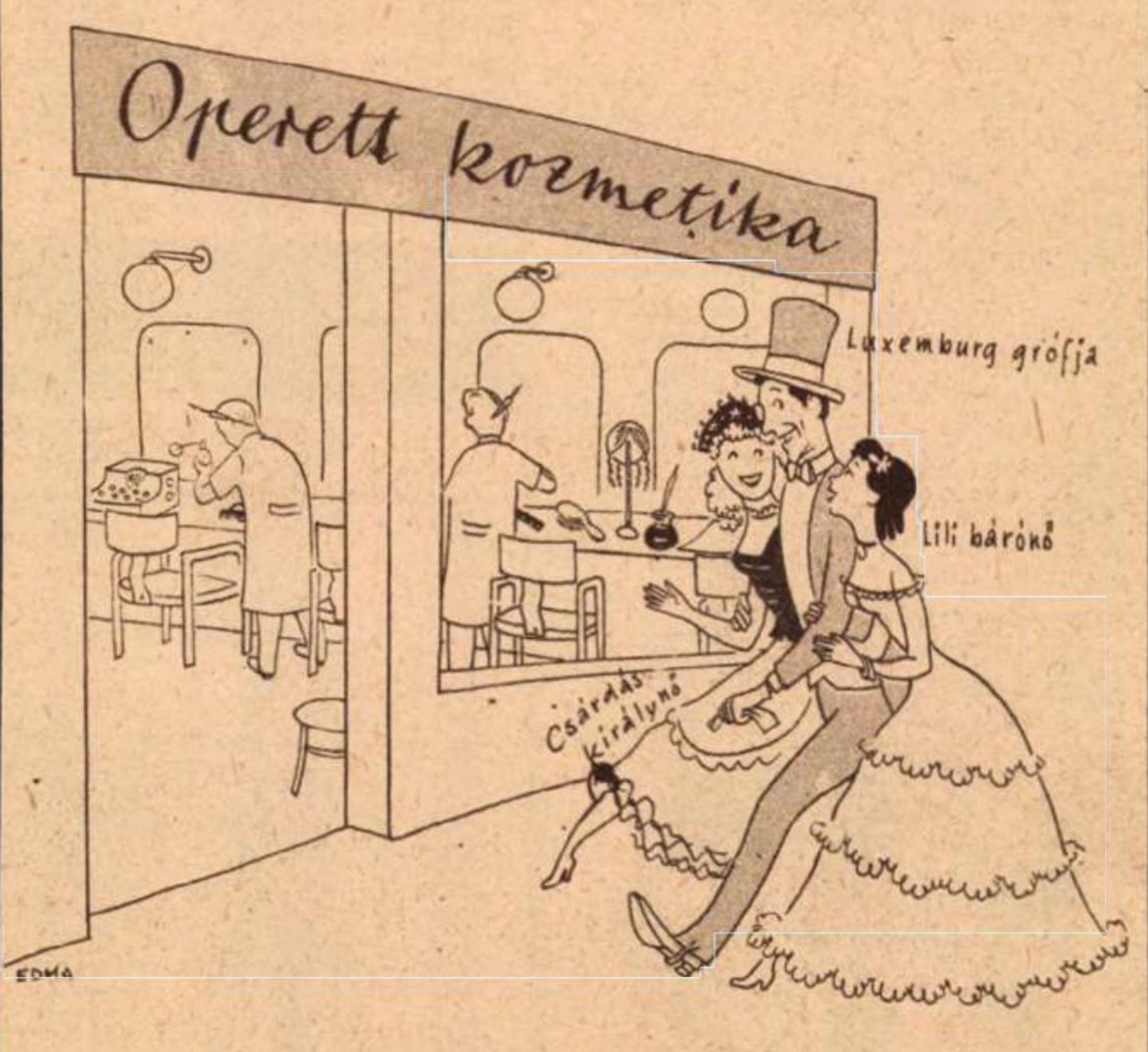
Nyilatkozat

Tudomásomra jutott, hogy a Ludas Matyi legutóbbi számában „O nyájas olvasó" címmel megjelent kis írásmű velem foglalkozó részleteinek tárgyi igazságát néhányan kétségbevonták. Az illetőknek azt ajánlom, hogy forduljanak a XVIII. ker. Tanács Szabó Ervin Fiókkönyvtárában sebeim ápolásával önfeláldozó módon foglalkozó Solt Andorné könyvtáros-elvtársnőhöz, aki nemcsak egyes fejezeteim nyolc lapon túl gyógyuló sérüléseit, de a könyvjelzőként belémrakott tíz deka sonkát is igazolja. Szavahihetőségem enélkül is közismert, szegény könyv vagyok, de becsületes.

Tisztelettel
a „Nyomorultak" második kötete.

Felújítják a Csárdáskirálynőt és a Lili bárónőt

— Gyertek lányok, nektek se árt egy kis átfésülés...

V. Poljakov:

Egy elbeszélés, három kritika

Egy folyóiratban A. Nyebolysov író tollából „Scsukin, a halász" c. elbeszélés jelent meg, amelyet a kritikákkal együtt az alábbiakban közlünk.

Egy borús reggelen, mely beleveszett a felhők szürke vásznába, elveszett a nap és úgy tűnt, hogy a partmenti erdő mély bánatba borult. Iván Scsukin, a 4. számú gyár már nem fiatal esztergályosa, halászni ment.

Sokat tapasztalt keze keményen fogta a halászbotot, a vállán hátizsák lötyögött gilisztákkal, amelyeket a kolhoz földjéből ásott ki.

Iván Scsukin a horgászás gyönyörének előérzetében mosolygott és a mosoly, mint egy víg kis pillangó, rejtőzött a bajszában.

A folyó partjához ment, lerántotta hátizsákját a zsákból konzervdobozt szedett elő és abból hosszú, rózsaszínű gilisztát húzott ki. Ráköpve a gilisztára, a művészet szabályai szerint ráynyársalta azt a horogra, majd eldobta a horgászózsineget és az úszókára meresztve tekintetét, várt. „Pedzi, vagy nem pedzi — ez itt a kérdés!" — gondolta.

Az úszóka egy darabig mozdulatlan volt. A víz felületén hirtelen egy hólyag vált láthatóvá. Utána egy második. Az úszóka idegesen megrándult és Iván Scsukin húzott egyet a zsinegen. Majd egy, csak általa ismert ritmikus mozdulattal kirántotta a horgot és a levegőben, akár egy ezüst pénzdarab, felcsillant egy halacska.

Az esztergályos arca felragyogott. A horgon egy kis ponty vergődött. És fentről, mintha csak örvendezne a szerencsés horgásszal, széttépve a felhőket, jókedvűen és forrón nézett alá a nap.

— Ez igen, Iván! — mondta Scsukin. — Nem rossz kezdeményezés. Mert ahol egy van, akad több is. Horgásszunk tovább. Dobjuk ki némileg jobbra a zsineget, mert a hal keresi, hol a mélyebb víz.

*

Elmult egy nap és egy másik folyóiratban megjelent egy kritika:

Nagy a kicsiben

A. Nyebolysov fiatal író „Scsukin, a halász" címmel elbeszélést írt. Az író ebben a kis elbeszélésében nagy témát dolgozott fel. Nyebolysov egy ismert esztergályosról ír, aki szabad idejét horgászással tölti.

Feltehető a kérdés, ugyan mi a fontos és jelentős ebben az epizódban. De a szerző módját ejtette, hogy kis elbeszélésében megmutassa — az esztergályos természetes eszét, tehetségét, makacsságát, állhatatosságát, valamint azt a képességét, hogy legyőzze a horgászás számos nehézségét.

A szerző hősének szellemesen a „Scsukin" (Csukás — A ford.) nevet adta. És mi már egyedül a hős neve révén látjuk, hogy apja és nagyapja is halászok voltak, akik tapasztalataikat nemzedékről-nemzedékre adták tovább. A szerző egyetlen egy vonással képes feltárni az esztergályos életrajzát. Idézem: „Sokat tapasztalt keze keményen fogta a horgászbotot". Egyetlen rövid mondattal képes a szerző leírni a hős külsejét: „Már nem fiatal". Milyen egyszerű, lakonikus és ugyanakkor hatásos a jellemzésnek ez a módszere. A szerző megmutatja elbeszélésében a halak tömegességét: „Ahol egy van, akad több is". Kétségtelen, hogy itt a halról, mint olyanról van szó, de ugyanakkor a halászat folyamatosságáról is. („Horgásszunk tovább".) Kitűnően ábrázolja a borús reggel komor tájképeit és a felsugárzó nap optimizmusát.

Joggal várjuk A. Nyebolysov újabb szenvedélyes alkotásait.

*

Elmult egy nap és egy harmadik folyóiratban megjelent a második bírálat.

A szerző a felszínen úszik

Megismerkedtünk egy bizonyos A. Nyebolysov „Scsukin, a halász" című elbeszélésével. Azt hittük, hogy olyan alkotással van dolgunk, mely egész sokoldalúságában megmutatja nekünk egy esztergályos szabadnapját. De már az első sorok olvasása a bosszúság és értetlenség érzését váltotta ki belőlünk. És ez az érzés mindvégig kísért bennünket.

Az elbeszélés egy borús nap leírásával kezdődik. Hogyan történik ez? Idézek: „Egy borús reggelen, mely beleveszett a felhők szürke vásznába, elveszett a nap..." Ha beleveszett a reggel, akkor egészen felesleges arról beszélni, hogy a nap elveszett. Továbbá: „Úgy tűnt, hogy az erdő bánatba borult." De kinek tűnt úgy? Teljesen érthetetlen.

A szerző Scsuki k nevezi hősét, bár a hős — esztergályos. Kérdjük: miért nem Sztankov (Gépes), miért nem Krézer (Marós), miért nem Szkorosztnyik (Gyorsvágó), de — Csukás!? A Csukás név teljességgel a szerző lelkiismeretén szárad.

Szerző a továbbiakban gilisztákról beszél, melyeket a kolhoz veteményeskertjében ásott ki. Valóban! Gilisztákon kívül semmi egyebet nem látott ebben a veteményeskertben? Se burgonyát, se répát, se káposztát, végül embereket sem, akik nélkül mindez sohasem nőtt volna ki a kolhoz veteményeskertjében?

Az esztergályost — némileg „köpedelmesen" mutatja be. Idézek: „Ráköpvén a gilisztára" (stb.). Egyetlen egy kérdés foglalkoztatja az esztergályost: „Pedzi, vagy nem pedzi". Mily korlátoltságot akar a szerző ezzel hősének tulajdonitani. Kiderül, hogy hőse titokban tartja horgászó módszerét, nem adja át a horgászásban való tapasztalatait társainak. Idézek: „Iván Scsukin húzott egyet a zsinegen és egy, csak általa (azaz Scsukin által) ismert... mozdulattal..."

Scsukin esztergályost a szerző általában önző és beképzelt, önteltséggel megfertőzött individualistának mutatja be. Idézzük: „Ez igen, Iván" — mondja Scsukin önmagáról.

„A hal keresi, hol mélyebb a víz" — így fejezi be elbeszélését Nyebolysov. A „mű" után ítélve a szerző keresi, hol sekélyebb a víz.

*

Elmult még egy nap és a negyedik folyóiratban megjelent a harmadik kritika:

„Se hús, se hal"

A. I. Nyebolysov, ez a kétségtelenül tehetséges író „Scsukin, a halász" címmel (sajnos, sikertelen) elbeszélést írt. A. I. Nyebolysov persze nem akart rosszat írni, de akaratlanul is olyat írt, ami nem jó. Az elbeszélés nem úgy sikerült, ahogy a szerző kívánta. Tehát A. I. Nyebolysov szándékán kívül művészi szempontból gyenge elbeszélést írt, holott minden előfeltétele megvolt annak, hogy műve kitűnő alkotás legyen. Jobb belátása ellenére tehetségtelenül írta le a tájat, holott maga a tájkép nagyon színes, mert az Orosz Föderációnak nevezetesen ama közepes övezetét jellemzi, amelyet a tehetséges szerző leírni akar. Az elbeszélés tekintet nélkül a szerző célkitűzésére és horgászásban való hozzáértésére, nem sikerült és mi A. I. Nyebolysovtól joggal elvárhatjuk nem mindennapi tehetségének új megnyilatkozását.

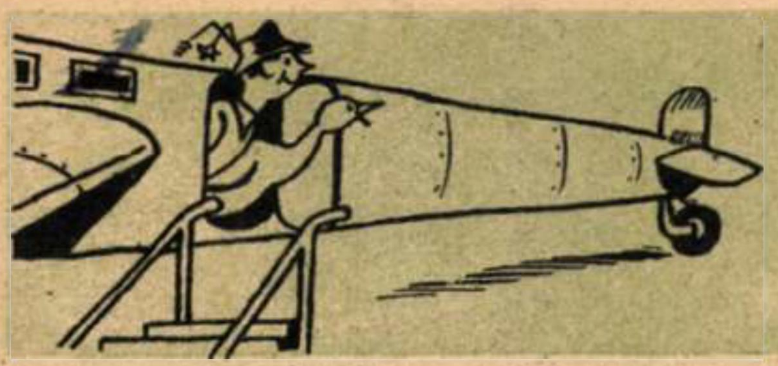
*

Az a véleményünk, hogy sem az elbeszéléshez, sem az elbeszélésről írt három kritikához nem kell kommentár.

Egy jó kis plakát

Mint a mellékelt plakát bizonyítja, a zalaegerszegi Kultúrház igazgatósága osztogatja a Kossuth-díjakat. Nemcsak Mezey Máriának, de Antal Líviának is adott egyet, ha már útbaejtették Zalaegerszeget. Figyelemreméltó továbbá az egyes művészek foglalkozásának pontos megfogalmazása, mely szerint kettő Kossuth-díjas, egy humorista, egy pedig „zongoraművész és". Reméljük, hogy a műsoros est végülis nivósabbra sikerült a plakátnál és jobb bizonyítványt állított ki a szereplőkről, mint a plakát a Kultúrház igazgatóságáról.

Ludas Matyi ZALAEGERSZEGEN

AZ UTAS a levegőből érkezik az ország legifjabb repülőterére. Az út Budapest és a zalaegerszegi repülőtér között egy óráig tart. Körülbelül ennyi idő alatt Egerszegre is be lehet érni. Igaz viszont, hogy a repülőtér a várostól öt kilométerre van!!

A VÁROS csupa mozgás. Népboltok, Ruházati Boltok, csemegeüzletek, budapesti nivójú kirakatok, telve gondosan elrendezett áruval. Széles utcák, szegélyükön fák, bokrok, néhány helyen valóságos kis ligetek. Sok ház körül állványozás, itt is folyik a házak tatarozása. Ebben az esztendőben egymillió forintot költenek a rozzant tetők, omló vakolatok, csepegő ereszek megjavítására. Ezzel kapcsolatban érdekes feljegyezni, hogy 1938-ban a város szociális célokra 120 pengőt fordított, ugyanakkor, amikor a templomi orgona megjavítására 1200 pengőt irányzott elő a költségvetés.

A KOSSUTH LAJOS-UTCA a város szíve. Itt zajlik le a forgalom legnagyobb része, az utca lakóinak, üzleteinek és hivatalainak őszinte bánatára. Az utas füle budapesti lármák kereszttüzében megedzett, vastag dobhártyával és dübörgésre szinte érzéketlen hallócsontocskákkal ellátott fül. Mégis: a Kossuth-utca lármája még az utast is megrázta. Traktorok dübörgése, teherautók hörgése, lovaskocsik robaja és a kocsisok rokont-emlegető baritonja keveredik. A Tanácsház hangszórója egész nap ordit, lemezeket recsegtet, mintha valami új „Gyüjtsd a fáradt idegbajosokat!" cimű mozgalmat szolgálna.

Az utas — hogy felelőtlen híreszteléssel ne vádolják — számos egerszegivel való beszélgetés után megtudta, hogy ha a forgalom egy részét áttereinék a Kossuth-utcával párhuzamos Ady- és Kosztolányi-utcába, a zaj jelentős részben mérséklődne. Ami a hangszórót illeti: ki is lehet cserélni, ha recseg... És ami a legfőbb: egy hangszórónak sem kell állandóan szórnia a hangot...

AZ ÁRLESZÁLLÍTÁS persze Egerszegen is nagy örömet keltett. Már az első napon megteltek az üzletek, vidáman vásároltak az emberek. Az egyik közeli községben az árleszállítás hírét megelőző nap a falu egyik kulákja elterjesztette azt a rémhírt, hogy lesz valami az árakkal, jó lesz bevásárolni. A község boltjában lévő tizennyolc kerékpárt tizennyolc perc alatt megvették azok, akik „bedőltek" a hírnek... Két nap múlva azután tépték a hajukat, hiszen jó néhányszáz forinttal adtak ki többet, mert hallgattak a felelőtlen hírekre. Azóta terjedt el Egerszegen is a közmondás: „Aki rémhír után megy, maga esik bele..."

A MOZI rendszeresen tart előadást, rendszeresen szakad el a film vetítés közben, rendszeresen nem érteni egy szót sem a szövegből. Az egerszegiek inkább néma filmet néznének végig, mert a vetítésre kerülő filmekben minden szereplő, — legyen az akár férfi, akár nő, — állandóan így beszél: „Krcccshrr brrrrsrrr zrrr". Ellenőrizhetetlen hírek szerint tavaly augusztusban volt valaki, aki egy egész estét betöltő film szövegéből megértett egy mondatot.

SZINHÁZ? Nincs szinház.

ÜGYVÉD-BOLTOK sorakoznak egymás mellett a Kossuth-utcán. Félreértés ne essék, ezek nem olyan üzletek, ahová bemegy az ember és azt mondja: „Adjon már nekem, lelkem, egy szép adag ügyvédet, de ne legyen mócsingos..." Az ügyvédbolt azt jelenti, hogy üres üzlethelyiségekben helyezték el az ügyvédi irodákat. Úgy látszik, Egerszegen szeretnek pereskedni, mert az utas csak úgy kapásból öt ügyvédboltot számolt meg, egymástól alig néhány lépés távolságra.

A KÖZLEKEDÉSI BALESETEK ellen Egerszegen is irtóhadjárat folyik. A legforgalmasabb útvonalon lévő Ruházati Bolt egyik kirakatában vértócsában fekszik egy remek konfekcióruhába öltöztetett kirakatbaba, rajta keresztben egy felborult motorbicikli. Az első benyomás a rémületé, utána rögtön arra gondol az ember: ha itt vásárol egy ilyen jólszabott ruhát, utána ez történik vele? Ennyi naturalizmust a balesetelhárítási propaganda sem bir el. Hát még a jóérzésű járókelők gyomrai

A CUKRÁSZDA kitűnő süteményeket ad. Megkérték az utast, mondjon véleményt a feketéjükről is. Az utas megkóstolta, aztán kijelentette: „Olyan, mint a pesti fekete." Az egerszegi cukrászdában nem tudták, hogy ezt elismerésnek, vagy sértésnek vegyék-e?

EGYRE NÖVEKSZIK a város lakóinak száma. Rövid idő alatt 18 ezerről 28 ezerre emelkedett a létszám. A városi tanács majdnem megkétszerezte az ebben az évben építésre kerülő új lakások előirányzatát. Az egerszegiek már látják maguk előtt az esztendők során felépülő új Egerszeget, hatalmas parkokkal, háztömbökkel, új gyárépületekkel és sokkal jobban tisztántartott utcákkal, mint most.

A BÁRÁNY a város étterme és egyetlen szórakozóhelye. Nappal sötét, mert nem süt be a nap, este sötét, mert az ország legsápadtabban égő lámpáival világítják. Eredetileg Arany Báránynak hivták, de úgy látszik, az „arany" szó rossz csengésűnek hathatott valamelyik zordon korifeus előtt, így tehát levakarták. A vendéglő ismert és kedvelt cégérét, egy kedves kis aranybárányt — ahogy mondták — „meglovasitották", úgy hogy most se arany, se cégér, csak egy suta név: „Bárány". Különben a kiszolgálás remek, a pincérek udvariasak, a zene kellemes. A felszolgálóknak még mindig nincs öltözőjük és a lányok a folyosókon kénytelenek öltözni, ami lehet dekorativ látvány, de cseppet sem mutat arra, hogy a vendéglátóipar vezetősége gondoskodna dolgozóiról. Még valami: éjszaka egy órakor zárnak, de előfordul, hogy egy-egy felelős állásban lévő vezető, visszaélve hivatali hatalmával, záróra után akar mulatni. Az utas arra gondol, hogy az ilyesmiért lesz nemulass...

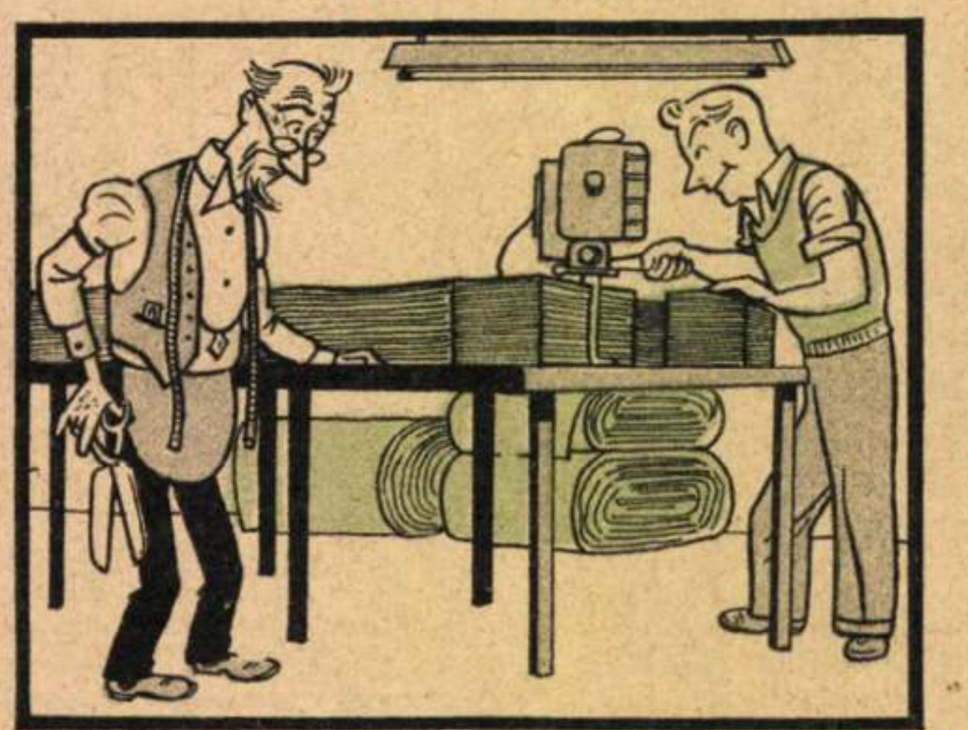

AZ UTAS a „Zala" szerkesztőségét is meglátogatta és örült annak, hogy milyen örömmel fogadták. Annak azonban nem örül, amit a lap szeptember 1-i, vasárnapi számában olvasott a „Furcsának tartjuk..." cimű rovatban. „Furcsának tartjuk, — irja a Zala — hogy különböző szervek, vállalatok, még a fülük botját sem mozditják az általunk megirtakra.". Az utas ezt nemcsak furcsállja, hanem rendkivül helyteleníti és reméli, hogy az általa megirtakra megmozdul az illetékesek füle és botja...

Gerő Sándor és Vajda Albert riportja

A Zalaegerszegi Ruhagyárban

VILLANYFŰRÉSSZEL SZABJÁK A NADRÁGOKAT

Öreg szabómester: Nem azért mondom, de én a magam idejében gyors ember voltam, 20 perc alatt szabtam ki ollóval egy nadrágot.

Ruhagyári szabász: No, bácsika, ezt a rekordot én is tartom. Csakhogy én 20 perc alatt 200 nadrágot szabok ki.

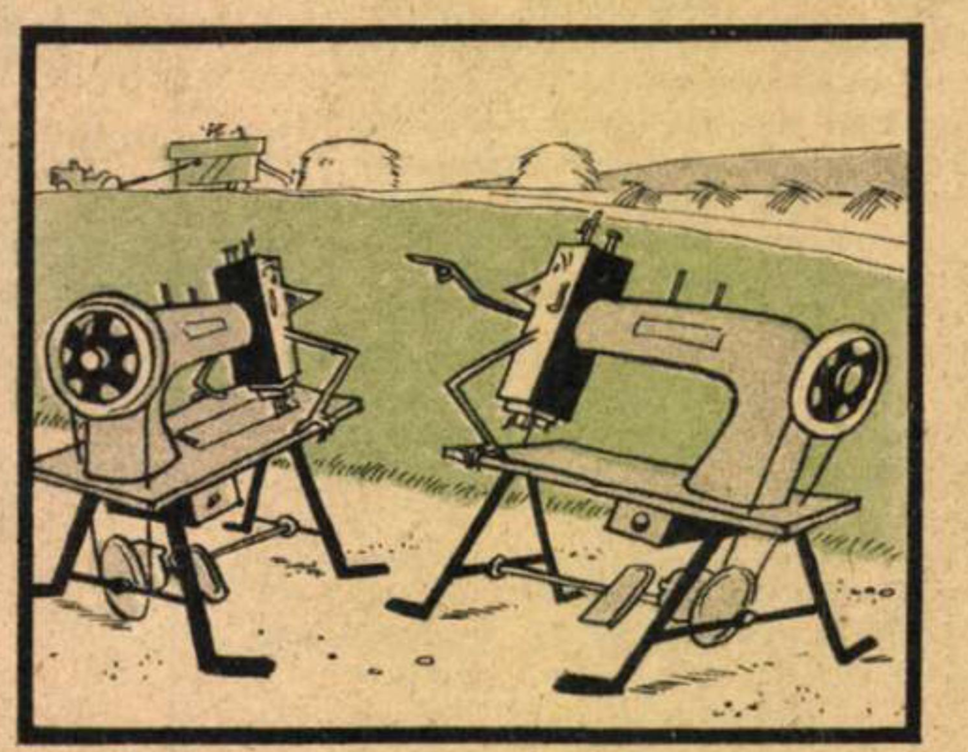
MEÓS — NADRÁGBAN

Tuboly Teréz, a szakma harmadik legjobb dolgozója azt kérdezte Fatér Istvánné sztahanovistától: „Nem tudod, hol egy meo-ellenőr? Mire Fatérné: „Hol lenne? Nadrágban!"

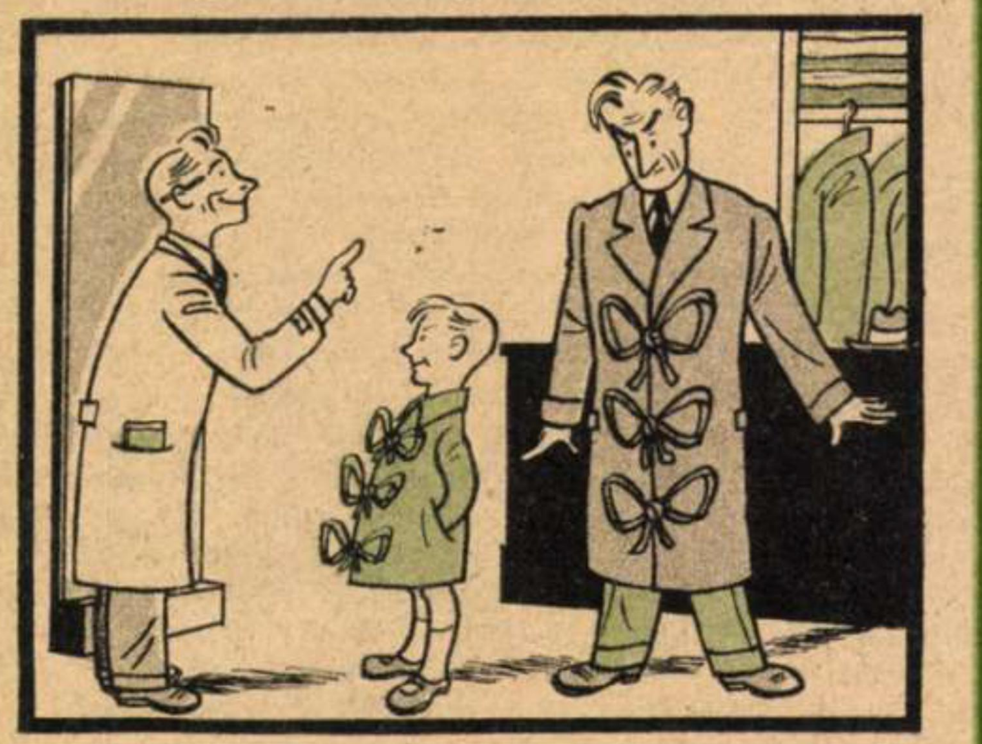
(Először azt hittük tréfál. Aztán kiderült, hogy a meós nem is egy, hanem két nadrágban volt. Egyiket a lábán viselte, a másikat ellenőrzési célokból a kezére húzta.)

ARATÁS IDEJÉN...

Egyik varrógép (a másikhoz): Látod, komám, ott azt a nagydarab cséplőgépet? Akár hiszed, akár nem, annak a kedvéért hagyott el engem engedély nélkül a Juliska... Érted te ezt? Hát nem vagyok én legalább olyan j ó g é p ű, mint az?

HA TOVÁBBRA IS PONTATLANUL SZÁLLITJA A GOMBOKAT A GOMBGYÁR...

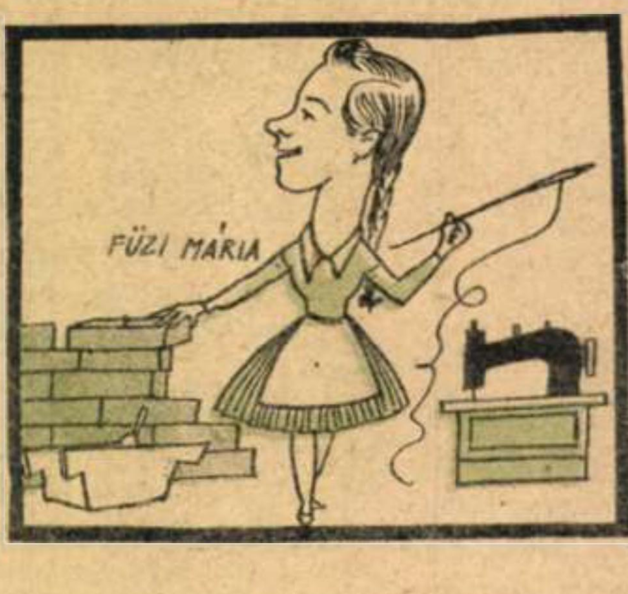
Vevő (csodálkozva): Ki hallott még ilyet? Masnit tesznek gomb helyett a télikabátra?

Eladó: Miért, kérem? Így sokkal dekorativabb.

A Zalaegerszegi Ruhagyár az ország egyik legjobban felszerelt ruházati üzeme. Sajnos, augusztus közepéig hibákkal is bőven fel volt szerelve. Augusztus 15-én a gyár vezetői Kaszás igazgatóval és Szántó műszaki igazgatóval az élen elhatározták, hogy ledöfik a szaporodó selejt, hiányzások és a lemaradás hétfejű sárkányát. A döfés jól sikerült. Júliusban még csak 82,7 százalékra teljesitették tervüket, augusztusban már 111,6-ra.

Jegyzetfüzetünkbe a következőket irtuk a gyárlátogatás során: „Gyönyörű épület, hatalmas ablakok, világos, tiszta géptermek. Szép, gondos kivitelű dekorációk, itt-ott helyesirási hibákkal. Géptermekben csinos és kevésbbé csinos nők. Szalag, az a Ruhagyárban nem hajba való szalagot jelent, hanem egy-egy futószalag mellett dolgozó csoportot, amely 19 főből áll. (Legjobb szalag: a 21-es és a 23-as.) Terítő, az a Ruhagyárban nem azt jelenti, hogy abrosz, hanem azokat a lányokat hivják így, akik 56 lap szövetet teritenek egymásra, hogy a szabász egyszerre szabhassa ki villanyfűrésszel az egyes darabokat A RAGI — új nevén MEFO — ellenőrzi a minőséget. Úgy látszik, szigorúan. Rejtő Andort, a MEFO-vezetőt Rettenetes Andornak hívják, mert olyan keményen követeli a minőséget. Főkönyvelő, Agárdi Ferenc, hosszú ember, a legnagyobb „fej feletti átnyúló", szeret más munkájába beleavatkozni. III. gépteremben, Császár Etel teremmester megmutatja: egy nadrág 20 különféle darabban indul el a szalagon és mire 20 perc alatt a végéhez ér, már fel lehet venni. Épül egy 108 személyes munkásszálló és 18-lakásos ház. A gyár fűtése rossz. Várják a sürgős intézkedést, még a tél beállta előtt, mert eddig már három talicska szakvéleményt adtak a fűtésről. (Egy mondat az egyik szakvéleményből: „A szabászaton nagy forgógépek dolgoznak, ezek ventillációt keltenek és a dolgozókban szubjektiv hidegérzetet okoznak.) Rakil Lajos párttitkár igéri: „a Zsédely-mozgalom, amely volt, de elaludt, újra felébred és a Zalaegerszegi Ruhagyár jóminőségű kabátjait, gyermeknadrágjait és egyéb készitményét csak dicsérni fogja minden férfi, nő, öreg és fiatal." Így legyen.

ÉLETREGÉNY EGY MONDATBAN

Füzi Mária, mint kőműves segédmunkás dolgozott a gyár építkezésén, aztán annyira megszerette a gyárat, hogy itt maradt és ma már ruhagyári sztahanovista.

LUDAS MATYI. — Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA. — Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ. — A kiadásért felel: a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: VII., Lenin-krt. 9—11. Telefon: 222-271, 221-293. — Kiadóhivatal: VII., Lenin-krt. 9—11. Telefon: 221-285. — Terjeszti: Posta Központi Hírlap Iroda O. V. Előfizetés, személyes ügyfélszolgálat: V., József nádor-tér 1. Telefon: 183-002, 180-850. — Budapesti Szikra Nyomda, V., Honvéd-u. 10. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Példányszám: 295.000.